

I tidernes morgen

Adam går rundt i Edens have, Vor Herre sidder ”afsides” med en bog og en kop te, eller lignende

Adam: Suk...

Ingen reaktion fra Gud

Adam: Endnu dybere suk

Gud forsøger at ignorere Adam

Adam: Gigant suk!

Gud læggende (lettere irriteret) bogen fra sig

Gud: (til sig selv) Typisk, ikke engang på en søndag kan man slappe lidt af! (nu henvendt til Adam, helst med rungende høj Gud-agtig stemme) Jeg ser at du virker nedtrykt, Adam. Hvad plager dig?

Adam : Helt ærligt, far, kan du ikke godt lade være med at råbe sådan, der er da ingen grund til at hele haven skal høre det! Og helt ærligt, sidder du lur på mig?

Gud: (med normal stemme) Nej, selvfølgelig lur jeg ikke på dig, det holdte jeg op med for længe siden, men det er svært at overhøre dine sukkende lyde. Det er for øvrigt nogle virkelig mærkelige ting du foretager dig, når du tror at jeg ikke kigger! Desuden er der ingen der hører at jeg kalder på dig, der er jo ligesom ikke andre end dig i haven, Adam, udover dyrene selvfølgelig – og hold så op med at kalde mig for far

Adam: Du behøver jo ikke træde i det, vel. Jeg har ikke nogen at snakke med i det daglige, jeg er helt alene, det er som om at du ikke vil kendes ved mig. Det trods alt dig der har skabt mig, så du er vel min far?!?

Gud: Hvorfor udvikler enhver snak sig som et skænderi, når jeg forsøger at nå ind til dig? Ja, jeg har skabt dig, og du har skabt dig lige siden, tøjhø, det var en far-joke”

Adam: AHA, så du indrømmer altså at du ER altså min far?

Gud: For Lucifer da også, så kald mig i det mindste for himmelske far

Adam: Så beskeden du dog er

Gud: Det hørte jeg godt!

Adam: Altså, det er en kende creepy at du holder øje med mig hele tiden, det virker som om du hører alt og ser alt. Jeg har bare ikke noget privatliv, jeg har ikke engang mit eget værelse, og jeg er endda det eneste menneske i verden

Gud: Jeg skabte alle dyrene og træerne osv osv – ja, du kender historien, jeg har vidst fortalt den før
Adam: ja, mon ikke...

Gud: SÅ! Men jeg opdagede hvor stort et arbejde der er at passe alle de dyr og holde haven, så jeg skabte dig til at gøre det, så behøver jeg kun at holde øje med dig, det er sådan ledelse virker. Der er for resten en af køerne der har bummelummet ved springvandet, det ser ret klamt ud, venligst fjern det

Adam: Ja ja, jeg skal nok. Der er altså også noget andet – hvorfor har vi et lækkert æbletræ i haven, når jeg ikke må spise æblerne?

Gud: Det der gider jeg ikke diskutere igen, sådan er det bare, slut!

Adam: Men far...

Gud: Det er himmelske far, om jeg må be’, og jeg sagde SLUT!

Adam: ok, så

Gud: Men, jeg har også gået og tænkt lidt over det, Adam. Jeg tror jeg vil skabe dig en kvinde

Adam: (stærkt sarkastisk) ”Yeah, hurra, mere arbejde! Flere dyr at samle hømhmøm’er op efter. Hvad

er en kvinde helt præcist?

Gud: Det er det mest perfekte og ypperlige jeg endnu har skabt. Et væsen så yndefuldt og graciøst at det er uden lige. Kvinden ved hvad du vil, allerede før du selv ved det, og føler et kald til at ubestridt at opfylde ethvert af dine ønsker og lever kun for at tjene, passe og pleje dig

Adam: Hmmm, det lyder lidt for godt til at være sandt

Gud: nej nej, du vil elske hende, hun bliver fantastisk

Adam: ok, det vil jeg gerne prøve så

Gud: mjah, der er bare det ved det, at jeg skal bruge lidt materialer til det – intet kommer af intet, ved du

Adam: Jeg vidste det...! Det kostede halvdelen af min hjerne at lave skildpadden, og siden jeg har ikke kunne finde ud at sidde ned og tisse

Gud: Bare rolig, hjernen holder jeg mig fra, denne gang. Jeg skal bruge dit ene øje, din evne til at tale, et knæ og lidt forskelligt indvolde, det er ikke helt på plads endnu

Adam: Det var noget af en omgang, kan mindre ikke gøre det?

Gud: Godt så, hvis du vil beholde indvoldene, så glem alt om det der med at tjene, passe og pleje

Adam: jeg kan nu godt lide de fleste dele af min krop, jeg vil helst ikke undvære noget. Kan du ikke bruge noget fra nogle af dyrene?

Gud: Mjoh, jeg kunne vel godt genbruge hestens vrinsken, som grin. Måske stædigheden fra æslet... Joh, det kan godt fungere. Hukommelsen tager jeg fra elefanten, så behøver du ikke at huske på ting du har gjort for lang tid siden, det skal hun nok minde dig om. Jeg er selv godt tilfreds med de store smukke øjne koen fik, dem tror jeg at jeg kan bruge, måske prøver jeg lidt forskellige farver hen ad vejen. Og ikke mindst yveret – uh, det bliver godt det her, det kan jeg mærke

Adam: jeg kan godt lide ideen med yveret, men kan du holde lidt igen med antallet af patter?

Gud: Er 8 for mange

Adam: Helt klart. Jeg føler to er et godt tal

Gud: Der skal sandelig ikke meget til at gøre dig glad, men du får din vilje. Skulle jeg mon tage benene fra giraffen, eller kommer det til at fjollet ud?

Adam: Nu gør du hende vel ikke højere end mig?

Gud: Strudsen, det bliver strudsens ben, sikker nogle lårbasser. Ved du hvad, jeg tror faktisk at jeg kan nøjes med et ribben fra dig.